

Ten den jsem náš starý dům viděla po válce poprvé. Vypadal stejně jako všichni, kteří přežili těch šest let strachu, bídy a nočních můr. Z původních, nedotčenou bělotou skvících se zdí, zbyly jen šedivé bloky cihel pokryté značně oprýskanými cáry omítek. Okna byla špinavá. Prachem zevnitř pokryté tabule skla byly tak matné, že se v nich neleskly ani ostré paprsky poledního slunce. Střecha naštěstí nebyla propadlá či rozbořená, i přesto však působila dojem, že tu pustne již sto let. Její mechem porostlá plocha svou tmavě zelenou barvou ladila s okolím domu, v němž bujaře rašily a kvetly desítky rostlin.

Otec vzal za kliku a rázně se do dveří opřel. Za chraptivého skřípotu se nakonec poddaly a my ihned strkali hlavy dovnitř, chtějíce ukojit svou nenasytanou zvědavost. Když si sednul štiplavý oblak vetchého prachu, spatřila jsem změř poházených předmětů, kusů látek a nábytku topící se ve špíně, jež kdysi bývala mým domovem. Zalil mě mrazivý nával smutku, současně však ve mně vřel pocit štěstí. Plakala jsem: chvíli radostí, že jsem zase doma, že jsme všichni přežili a máme jeden druhého, chvíli bolesti, kvůli tomu všemu, co jsme protrpěli, a pak prostě nad tím vším zároveň. „Byli tu,“ řekl můj otec, „Nějakou dobu tady přebývali.“

Měl pravdu. Mezi našimi věcmi se tu a tam povalovaly ty jejich: na podlaze ležely prázdné, některé dokonce ještě neotevřené, konzervy nesoucí nápis „Fleisch“, mezi otevřenými knihami spaly pod hlubokou vrstvou prachu rok staré německé noviny, které neúprosný čas kdysi pomalu zaživa pohřbil. Zahleděla jsem se na jaksi nesměle postávající věšák v rohu naproti mně. Ten, komu patřila ta hnědá, nesčetnými medailemi a kříži vyslouženými těmi nejzvrácenějšími válečnými zločiny, jaké si jen lze představit, vojenská uniforma, musel mít velmi naspěch, když odsud odcházel.

Několik týdnů později, když jsem jedno slunné nedělní odpoledne hrála se svými bratry naši oblíbenou hru pro krácení času, „na schovávanou“, rozhodla jsem se ukrýt někde na půdě. Hned, jak začal jeden z mých sourozenců počítat, jsem vyběhla schody do podkroví a zamířila k malým dvířkám ze zteřelých prken plných dálnic červotočů. Za strašlivého řevu rezavých pantů jsem je pomalu otevřela. Vyšplhala jsem po zteřelém chvějícím se žebříku strachujíc se aby se pode mnou čirou náhodou nezlomil a já nespadla zpátky dolů. Nestalo se tak však – žebřík nezklamal – a já stanula na půdě. Můj příchod rozpoutal rdousivou prachovou bouři. Oči mi zastřely těžké slzy, jak jsem nemohla dýchat. Přepadl mě kašel sušší než saharská poušť.

Jak si prach postupně sedal, objevovalo se čím dál více vetchých, časem sešlých a zapomenutých věcí. Toho harampádí, rozpadajících se beden s neznámým obsahem, vysloužilého nářadí a jednoho opuštěného, leč stále funkčního gramofonu, tam bylo tak moc, že zde vyjma pár cestiček nebylo možno ani chodit. Najednou jsem si na druhé straně místnosti v obležení jakýchsi desek všimla vysokého předmětu zahaleného do těžkého černého pláště. Hnána nezkrotnou zvědavostí prodrala jsem se nepropustnou džunglí prachu a zapomnění a stanula před onou záhadnou věcí. Se zběsilostí historika vyšinutě pročitajícího tisícileté archivy chtěje objevit dávno ztracenou pravdu, odházela jsem veškerý překážky, zhluboka se nadechla, ještě pomaleji vydechla a strhla hrubou temnou celtu. Bylo to zrcadlo.

Nikdy předtím ani potom jsem žádné takové neviděla. V mohutném rámu z masivního dubového dřeva byl zasazen plát čistého křišťálu. Byl zcela průhledný, takže jsem v něm neuzřela svůj odraz, nýbrž jen chladně matnou temnotu. Nahánělo mi strach. Byla jsem si jistá, že když jsem se tu před léty ještě jako úplně malá schovávala, nikdy tu nebylo. Vtom můj pohled upoutalo ocelové tlačítko barvy krve nesoucí na sobě znak hákového kříže. Učinila jsem tu největší chybu v mém životě a zmáčkla jej.

Plocha zrcadla začíná zářit. Je čím dál jasnější. Pálí mě přímo do očí. V rozporu s logikou z něj však nesálá žár, ale mráz. Má ohromnou moc, jakou může mít jen zlo samo. Temná síla mi proniká do mysli. Chce, abych se podvolila. Já se však nevzdávám, bojuji. Je příliš silná. Ztrácím nad sebou kontrolu a pomalu vztahuji ruku přímo do nicoty věčného zatracení. Jdu do pekla.

Když jsem se probírala z mrákot po vysilujícím přesunu mezi světy, jenž mohl stejně jako vteřinu trvat klidně i sto let, rozhlédla jsem se kolem sebe a ihned si přála znovu usnout a již se nikdy více neprobudit. Strach mi to však nedovolil. „Vypadá-li peklo skutečně tak, jak nám ho rodiče vždy líčí, když nás chtějí úděsem přinutit k dobrým mravům“, napadlo mě tehdy, „přeji si tam teď být.“

Všude byl oheň. Ve zbídačené krvavé měsíční krajině poseté tisíci malých, velkých, plytkých i desítky metrů pod zem se nořících kráterů plných mrtvol nevinných žen, bezbranných dětí, mužů, jejichž postoje nebyly v souladu s řádem smrti, a bezcitných zrůd, jež kdysi možná byly lidmi, a které svými ohavnými činy porušujícími všechny zásady lidskosti zároveň přivodily osud horší než smrt nejen svým obětím, zahrnujícím vše živé, celému světu, jež kdysi dávno udělal tu chybu a dal jim život, ale i sobě samým, nebylo kromě mě nic živého. Místo větru zde vála smrt sama. V podobě lži a nenávisti nasyceného hustého vzduchu, či těžkých, po krvavé obloze jako přízraky plujících mračen tvarů lidských lebek plných pýchy a hněvu, se kochala svou vysněnou říší. Tohle proklaté místo byl její ráj. Skoro vůbec se tu nedalo dýchat. Všudypřítomný pach krve, hniloba tlejících ostatků a nasládlá vůně škvářícího se lidského masa ve mně evokovala nepředstavitelnou nevolnost. Nevydržela jsem to a pozvracela se. Nauzeu přebil strach. Zděšením jsem div neomdlela, když jsem jen kousek od sebe spatřila původce těch ohavných nelidských skřeků, kvílení, jehož člověk není schopný ani při tom nejkrutějším mučení, které doprovázeno ostrým smíchem bavící se smrti vyplňovalo jinak tichou a mlčenlivou nicotu. Byla to monstra. Vylézala z všemožných děr a kráterů, vycházela z šedivých sutin někdejších budov, připomínajících rozbořené stavebnice, slídila po dosud zachovalých tělech, které se marně snažice ukojit věčný hlad, požírala. Ploužila se krvavou krajinou, bezvládně vláčela svá znetvořená, částečně zuhelnatělá těla a občas se zastavila, vzhledla bezmocně k matné temnotě nebes a litující svých skutků, jimiž si tento krutý osud navždy vysloužila, strašlivě a dlouze zavyla. Byly to věčným zadostiučiněním planoucí duše lidí, jejichž těla symbolizovala jejich hříchy: dlouhé zahnuté drápy, s nimiž nebyli s to cokoliv uchopit, byly trestem za celoživotní neskrývaný chtíč; křivé, do všech stran čnějící krví zbrocené tesáky si vysloužili věčnou nestřídmostí; v rudých žhnoucích lávových očích planula nezkrotná závist a jejich neukojitelný hlad a bolest byla výsledkem po dlouhá léta v jejich nitrech vrícího hněvu.

Aby mě snad nějaký z těch bludných přízraků neobjevil, zalezla jsem do jedné menší prohlubně ze všech stran kryté zbytky zdí smíšenými s hustým nánosem popela pokrytými kostmi. Musela jsem se odsud dostat. „Jistě musí nějaká zpáteční cesta existovat,“ napadlo mě. Začala jsem se opatrně rozhlížet po okolí. Všude jen zkáza, smrt a věčné zatracení. Čím více jsem sledovala tu ponurou krajinu, marně se snažící najít klid planoucí prokleté duše, tím více jsem propadala beznaději. Ta zapovězená říše smrti a zla mi pomalu ale jistě pronikala do mysli, chtěla ze mě mít další věčně trpící oběť. Já se jí však poddat nehodlala. Najednou můj zrak ustrnul nad jedním podivným místem, kterému se všechny ty zrůdy vyhýbaly. Byl to asi kilometr vzdálený nevelký pahorek, který jsem doposud přehlížela, a jehož vrchol se teď jasně rudou barvou rozzářil. Vypadalo to jako nějaká světelná stěna, která do svého okolí vystřeluje stovky ostrých paprsků světla. Bylo to zrcadlo.

Neměla jsem na výběr, musela jsem se k němu dostat. Nebylo to daleko, avšak náročný terén a zástupy krvelačných nestvůr mi to neusnadňovaly. Triumfálně pokořujíc svůj strach, dala jsem se do běhu. Zpočátku to šlo dobře. Vzdálenost se zkracovala a ohavné zrůdy si mě jako zázrakem nevšímaly. Ty, co mě zahlédly, byly buď zaneprázdněné požíráním ostatků malých dětí, anebo moc líné pustit se se mnou v závod. Sebrala jsem všechny své síly, včetně těch, které jsem neměla, a ještě více zrychlila. Již jsem vybíhala na pahorek, když po mně se sto let zadržovaného běsu plným zakvilením vyrazilo. Učinila jsem chybu – ohlédla se. Byl podstatně větší než ostatní. Z jeho černého zavalitého těla, zohyzděného stovkami zanícených jizev, vyčnívaly mohutné svalnaté ruce, na jejichž konci začínaly až na zem dlouhé pekelné spáry pyšníci se ostrostí břitev. Z rudě planoucích očí mu sálal nezkrotný hněv. Poháněn věčnou, neukojitelnou nenasytností, chtěl mě zabít a sežrat. Běžela jsem dál. Bylo-li to vůbec možné, zrychlila jsem. On však ještě víc. Již jsem byla na dosah ruky od zrcadla. Pařáty mi pročísl vlasy. Skočila jsem. On za mnou.

Záblesk světla – mráz – strach – bolest – bezmoc – němý křik – pád.

Jsem na půdě. Ta věc taky. Hned, co mě spatří, skáče. Vyhýbám se. Zapadá do hromady. Útočí znovu. Skrčím se. Proletí mi těsně nad hlavou, jedním drápem se dotkne mého ramena. Krev. Ucítí ji a zešílí. Běsní. Supí. Řve. Neúprosně kvílí. Máchá rukama, je připraven rozsévat smrt. Oběma souběžně křížmo seká. Mrštným parakotoulem uhýbám. Je za mnou. Najednou před sebou na hromadě vidím ležet rýč. Popadám jej. Zaujímám postoj. Ono pět kroků naproti mně. Hledíme si přímo do očí. V těch žhnoucích krví podlitých kotoučích vidím sebe samu v pekle. „Ne,“ prohlásím vzdorně, „tam už se nikdy nevrátím.“ Zařve. A zaútočí: dělá rychlé dva kroky. Napřahuje pravačku. Diagonálně seká. Netuším jak, ale provádím piruetu. Otáčím se po své levé ruce a unikám smrti. Využívám setrvačnosti a zasazuji ránu. Křup. Rýč se láme. Jeho levá noha taky. Řev. Nevzdává se. Jen zuří ještě víc. Neváhám ani setinu vteřiny a běžím k zrcadlu. Cestou z hromady cihel jednu zvedám. Napřahuji se. Je těžká. Hážu obouruč. Odráží se jednou nohou a skáče.

Poslední věc, kterou jsem spatřila, než jsem upadla do mrákot, byly tisíce zlatavých zrnek prachu volně se jako sníh snášející přímo na mě.